

ΒΑΡΒΑΡΟΠΑΖΑΡΟ

(Στη στήλη αυτή θα κρεμάμε κάθε βδομάδα, εάν κερφάλια ληστών, όλες τις άσυνταξίες κι ανόρθογραφίες που βρίσκονται σε καθαρευουσιάνικα βιβλία. Συνεργάτες της στήλης αυτής θά'ναι 5λ' οι αναγνώστες μας, άρκει μοναχά κλέϊ στο βαρβαρισμό που θα μας στέλνουνε να σημειώνουν τ'όνομα του βιβλίου και τον αριθμό της σελίδας που βρίσκεται).

«Οί τύποι, δι' όν ήδύνατο νά πραγματοποιηθῇ ή τοιαύτη άπαλλαγή ή το άφ' ενός μὲν οί γενικοί τύποι της άφέσεως χρέους...»
(Πραγματεία περί προικός. Κ. Πολυγένους, καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου, Α', σελ. 352).

«ή μετὰ της γνώμης τοῦ κ. Κρασσά διαφωνία ήμῶν δὲν θά εἶχε...»
(αὐτόθι, Α', σ. 369).

καίτοι ἀπολήγουσα... οὐχ ἦντον δὲν εἰλε...
(αὐτόθι, Β', σελ. 11).

«αἱ νεώτεραι νομοθεσίαι μὴ δεσμευόμεναι ποσῶς ἐκ τῶν ῥωμαϊκῶν παραδόσεων δὲν ἐδίστασαν ποσῶς νά καθιερώσωσιν ὡς ἀρχὴν τὸ εἶναι ἡ γυνή εἶναι κυρία της προικός, περιόρισαν τε...»
(αὐτόθι, Β', σελ. 16—17).

«πρὸς τοῦτοις λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν τὴν ἀποπεμφθεῖσαν σύζυγον θά ἦτο λίαν ἄδικον νά ἡ ἐμπεισιτευμένον...»
(αὐτόθι, Β', σ. 65).

«καθότι ἀφοῦ εἰς τὸν ἄνδρα ἐπιβάλλεται ἡ ὑποχρέωσις ὅπως ἐπιχειρήσῃ τὰς δαπάνας ταύτας, ἐνεχομένου τοῦτου ἐν περιπτώσει παραλείψεως κλ...»
(αὐτόθι, Β', σ. 73).

«καί τοι τοῦτου οὕτως ἔχοντος...»
(αὐτόθι, Β', σ. 73).

«δεχόμενοι τὴν γνώμην τοῦ Οὐλπιανού ὡς ὀρθήν, τότε ἡ... πληρωμή... αἴρει...»
(αὐτόθι, Β', σ. 82).

«ἀπ' ἐκατέστησε...»
(αὐτόθι, Β', σ. 84).

κῦμα, τὴν σήκωνε τ' ἀψήλου, πάλαι τὴν κατέβαζε καὶ κατόπι τὴν ἔριχνε στὸ βράχο με δύναμη κι ὀρμή. Κι' αὐτὴ σαπισμένη καὶ χορταριασμένη ἔστριζε καὶ στίναζε κοῦφια, κοῦφια. Χωρὶς κουπιά, μετὸ τιμὸν ἀφημένο στὸν πάνο της καὶ μισοσπασμένο, χόρευε τὸν ἄγριο χορὸ τοῦ θανάτου, πού της ἐπαίξε τὸ κῦμα γελώντας ἄγρια καὶ φοβερά. Ὁ Γιάννης κοίταξε τριγύρω κ' ἑνὰς φόβος τὸν πῆρε ἀόριστος καὶ στάθηκε μετὸν πλάτη στὴ θάλασσα κοιτάζοντας τὸ νερὸ τῶν βούρλων πού ἀνατρίχιαζε, ἐνῶ ἡ θάλασσα εἰδειχνε τὸν πάτο της. Τὸ κῦμα βόγγαε ἄγρια σκάζοντας στὰ βράχια κ' ἡ βάρκα ἔστριξε λυπετερά. Τοῦ φάνηκε πὺς κάποιος ἔρχεται ἀπὸ πίσω νά τὸν πλακώσει καὶ νά τὸν δέσει καὶ γύρισε γρήγορα πρὸς τὴ θάλασσα καὶ βλέποντας τὸν ὀχτροῦ κατάματα σόχασε μιά στιγμή καὶ ζύγωσε τὴν παραδαρμένη βάρκα. Δάκρια πλημμύρισαν τὰ μάτια του. Εἶχε κι' αὐτὸς σὰν κείνη καταντήσε, παραδαρμένη, σάπια βάρκα, στὴν ἀκρὴ τῆς ζωῆς, ἀνώφελη. Μονάχη, χωρὶς ἀπὸ τὴ ζωὴ, μακριὰ ἀπὸ τὸν κόσμο, ἀπόσπασε τὰ σπλησμένα ζῦλα της. Καὶ μόνο ἓνα σκονινὶ τὴν κράταγε, πού τεντώνονταν καὶ σιγὰ σιγὰ καθὲ νῆμα του κόφτονταν καὶ ξεκλώθονταν καθὲ κλωστή του καὶ μαύριζε ἀπὸ τὴν ἀρμυρὰ καὶ τὸ κῦμα. Μονάχα αὐτὸ τὴν εἶδεν ἀκόμα μετὴ ζωῆς. Μὰ ποῖός θά βρισκόνταν νά τὸ κόψῃ;...

Ὁ Γιάννης ἔλυσε τὸ σκονινὶ κ' ἐτοιμάστηκε νά

«ζῶντος εἶτε κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ θανάτου της γυναικὸς τοῦ συστήσαντος τὴν προικὰ ἀνόντος, τότε οὕτως ἀποκτῇ μὲν δικαίωμα...»
(αὐτόθι, Β', σ. 34).

«...Ὁ λοχίας Βόλχαρι εἰς τὴν τελευταίαν πρᾶξιν πυροβολεῖ καὶ φονεῖ τὴν κόρην του— Κυρέλην—ὀλίγον δὲν ἐπ' ὀξέσει τραῦμα ἀληθινὸν εἰς αὐτὴν μετὴ τὴν τάπαν τοῦ πιστολίου.

(Ἐφ. «Καίρι» 18 Ἰουνίου, σελ. 1, στήλ. 5, ἀράδα 16—20).

«...θεωροῦντες ἐπάνανγκες τὴν διατήρησιν τῶν καθ' ἅπασαν τὴν δικαιοδοσίαν μας πωλουμένων κρεάτων συμφώνως τῇ ἐποχῇ καὶ τὰς ἀνάγκας τοῦ τόπου καὶ ἔχοντες κτλ...»

(Ὁ Ἀστυνόμος Θήρας, Ἰ. Κάντζος, ἀνθ. Πεζικοῦ, στήν ἐφ. «Σαντορίνη» 7 Ἰουνίου, σελίδα 3, στήλ. 1).

ΔΙΑΜΑΝΤΙΑ

(Φίλος ἀπὸ τὴν Πόλιν εἶχε τὴν καλωσύνη νά μας στείλῃ τὰ δυὸ αὐτὰ κατασκευάσματα καὶ σὰς τὰ συσταίνουμε ὡς δροσιδικώτατα σερμπέτια τώρα μετὴ τὴ ζέστη).

Τὴν Ὑμετέραν Ἐκλαμπρότητα Ἐδαφιαίως κατασπαζόμενος προσαγορεύων ἦδιστα!

Ἐκλαμπρότατε Κύριε Θ. Ἀγλαϊάδῃ Χαίρου.

Ἐνθαρρυνόμενος πρὸς τὴν Ὑ. Εὐγνωμοσύνην, ἐτόλμησα ἐν ὅπως κινήσω κάλαμον περὶ τῆς ἐν Νομῆς ἀφίσεως, καταυδῶ.

Συγχαίρω ὑμῖν τῇ Εὐμενῇ ὑποκλίσει, τῇ ἐπὶ Νομαρχικῇ προσδιορισθέντι θέσει, ἐπικαλοῦμαι τῷ Ὑψίστῳ Θεῷ, ὅπως νά Σᾶς διαφυλάττει ὡς κόρην Ὁφθαλμοῦ προωδύων τὰς πράξεις Σου.

Μὴ ἔχων τὸ πρὸς τὴν Ἐνδοξὸν Ἐκλαμπρότητα ἐκτελέσει καθήκον ἢ μὴ ἐκ τῆς Ὑ. Εὐγνωμοσύνης καὶ ἐμμενοῦς διαθέσεως αἰτοῦμαι συγγνώμην, ἐπὶ τῆς παροῦσης ταπεινῆς ἐπιστολῆς, ἔχων τὴν ἐλπίδα πρὸς περαιτέρω μέ-

* Θέλει νά πῇ τῆς Νομαρχίας.

τὸ ἀπολύσει στὸ κῦμα, ὅταν μιά φωνὴ ἀκούστηκε ἀπὸ τὰ βάθη τῆς βάρκας πού ἔλεγε ἀρχὰ καὶ κομμένα, τραγουδίστα:

Τόσο γλυκὰ νά παίζεις μετὸ θάνατο...

Νά δίνεις τάχα ἄδεια στὰ χέρια του.

Νά τὸν θωρεῖς, πού σε κρατεῖ, νά χαίρεται,

Κι' ἄξαφνα νά τοῦ φεύγεις...

Μ' εὐφραίνει νά χτυπάει τ' ἀστὴρ μου ἀπ' τὸν κίντυνο.

Ἀπάνω στὸ θάνατο τὴ ζωὴ νά χορεύεις!

Ἐνὰς ἄνθρωπος μετὴ λογιωμένα τὰ στήθια σηκώθηκε ἀπὸ τὴ βάρκα καὶ σὰν εἶδε τὸν ξένο νά ἐτοιμάζεται ν' ἀπολύκει τὸ σκονινὶ τοῦ λείει:

— Μὴ τ' ἀπολνᾷς! Τί σοῦ κάνει; Κ' εἶδῃ στὴν ἀκρὴ τῆς ζωῆς ἄς εἶναι. Ἀς μὴ χαθεῖ. Εἶναι καλότερα κ' ἔτσι ἀπὸ τὸ θάνατο...

Μὰ ὁ Γιάννης δὲ στάθηκε ν' ἀποσώσει τὸ λόγο του, πέταξε τὸ σκονινὶ κ' ἡ βάρκα χάθηκε στὰ κύματα μονάχη της.

Αὐτὸς ἔτρεξε στὴ σκάλα, κοίταξε μιά βολὰ πίσω, ἔκοψε τὸ σκονινὶ πού τὸν ἔκωνε μετὸ σπῆτι του καὶ μπῆκε στὸ καίρι πού ἔφρευε κι' ἀπόλυκε τὴ ζωὴ του στὰ κύματα τῆς ξενιτιάς, σὰν τὴ σαπισμένη βάρκα στὴ φουρτούνα.

ΜΗΤΣΗΣ ΚΑΛΑΜΑΣ

ριμανν θέλει εὐχαριστήσῃ πάλιν, ἡ ὑποχρῶσα πρόνοια αὐτῆς ὡς ἀποτελεῖ

Ὁ ἐλάχιστος ταπεινὸς Ὑμῶν φίλος
ΙΟΡΔΑΝΗΣ Η. Β.

Τὴν Ἐνδοξὸν Ὑμῖν Ἐκλαμπρότητα

Ἰκετικῶς ἀσπάζομαι

Ἐκλαμπρότατε Κύριε Θ. Ἀγλαϊάδῃ
Χαίρου!

Πρὸ ἡμερῶν διὰ μέσου τοῦ Ταχυδρομικοῦ Εὐαγγελιστῶν ἐν τῇ Ὑμετέρᾳ εὐγενῇ εὐγνωμοσύνῃ, ἐτόλμησα διὰ ταπεινῆς ἐπιστολῆς μου ὅπως κινήσω κάλαμον χαρκτηρίζων τὴν ἀφευκτοῦ δι' ἐμὲ καθήκουσαν περὶ τῆς συγχαρῆσεως τῆς εἰς αὐτῆς Νομαρχικῆς θέσεως Ὑμῶν, δυστυχῶς δὲ διαμείνων ἀνεῦ ἀπαντήσεως συμπαιραίνων μὲν δεῖ εἶναι δυνατόν νά ἐκχάθῃ, ἐν τῇ ἀτάκτῃ Ταχυδρομικῇ Εὐδύνῃ, ἀμφιδάλων δὲ ὅτι νά μὴν εἶναι ἀγνώριστος ἡ ὑπογραφικὴ μου ὀνομασία.

Ὅθεν ἀναγκασθεὶς καὶ αὐθὺς διὰ μέσου τοῦ ἡμῶν Ἀρχιερέως Κυρίου Κυρίου Βενισμίν, ἐγχειρισθεῖ ἡ ποροῦσα ταπεινὴ διατύλλαχος περὶ τῆς χιτοῦμαι τὴν συγγνώμην ἡμῶν, ἐν ᾗ

Διατελοῦμαι

Ὁ ἐλάχιστος

ΙΟΡΔΑΝΗΣ Η. Β.

Μεταλλεῖον Ἀργαῖα 1836, 3)15 Ματφ.

ΣΤΟ ΜΙΣΤΡΙΩΤΗ

Μεγάλο θαῦμα—ὦ Ζωέ!
Κατάρθωσε ἡ βλακεία Σου
καὶ Σοῦμπασε πεποισθῆση
στὴν κλαστικὴ σοφία Σου,
κι' ἀλαλιασμένα πίσω Σου
σέρνεις δασκάλων πλάτη
μέψα ἀεροφούσκωτα
κι' εὐήθεα εὐήθη.

Δ.

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΚΑΛΟΣ ΔΑΣΚΑΛΟΣ!...

Φίλε Νουμά,

Δὲν μποροῦσε παρὰ νά γράψῃ καὶ ἡ «Ἐστία»—τελευταία πάντα καὶ μετὰ τὴν διπλωματικὴ τῆς ἐπιφύλαξιν—δυὸ λογάκια γιὰ τὴν κ. Μελοπομένη Κολλυβά τοῦ Βαριετί. Τάχρηβοζυγιασμένα σὰ διαμαντόπετρες λογάκια τῆς «Ἐστίας» ἔχουνε μεγάλη σημασία κι' ἄς μὴν τὸ πάρει ἀπάνου της ἡ καλὴ μας θεατρίνα καὶ χαλάσει σὰν τίς ἄλλες, σὰν τὴν κ. Μαρίκα Κοτοπούλη δηλ. πού ἐπειδὴ τὴν παίνεσε καποτε ἡ «Ἐστία» μιλάει τώρα μετὰ τίτλια περιφροσύνης γιὰ ὅλους τοὺς ἀρσενικούς καὶ θηλυκοὺς συντρόφους της, σάμπως θά μιλοῦσε ἡ Ντούζε γιὰ τίς θεατρίνες τοῦ Θεσίου.

Ἀς εἶναι ἄλλο ἤθελα νά σοῦ πῶ. Ἡ «Ἐστία» στὸ τέλος ζητάει ἀπὸ τὸν κ. Βλάχο ἀκάπια θεατρικὴ ἀνατροπὴ γιὰ τὴν κ. Κολλυβά. Χρὶ! Καλὸ δάσκαλο τῆς διαλέξε! Μόνο στὴ διδασκαλία τοῦ κ. Βλάχου νά πείσει τὸ κορίτσι καὶ σώνει γιὰ νά γίνει χειρότερη ἀπὸ ὅ,τι εἶναι σήμερα. Ζήτησε κι' ὁ θεατρικογράφος σου κ. Σιγανὸς τίς προκλήες ἓνα δάσκαλο γιὰ τὴν κ. Κολλυβά, μὰ ζήτησε τὸν Οἰκονόμου ἢ τὸ Χρηστομάνο. Δὲ ζήτησε τὸ Βλάχο, γιατί ὁ Βλάχος δὲ διευτύνει θέατρο, διευτύνει Γηροκομεῖο, ὅπως θὰν τὸ καταντήσῃ τὸ Βασίλ. Θέατρο πού τοῦ μπιστευτήκανε.

Κρίμα νάχει τόση ἀδυναμία στὰ σαράβαλα ἡ

«Εστία», πού τό κάτρου κάτρου διευτύνεται ἀπό νέο ἄντρα κ' ἔπρεπε νά μὴν ἐμπιστευτεῖται καί τόσο τῇ γηραιᾷ.

Πρόθυμος
ΚΟΛΛΥΒΙΣΤΗΣ

ΓΡΑΜΜΑ ΑΠ' ΤΗ ΜΙΤΥΛΗΝΗ

Φίλε «Νουμά»,

Θά καταστρώσω ἰδῶ μερικὲς σκέψεις πού γεννηθήκανε στὸ μυαλό μου ὕστερ' ἀπὸ τὸ παληκαρίσιο καὶ πατριωτικώτατο μπάτσος πού δώσανε οἱ Μιτυλινοὶ βαρκάρηδες στοὺς Ρουμάνους. Τὸ παίρνεις καί τὸ φέρσιμο αὐτὸ γιὰ τιποταρινισμοί: ἐγὼ, μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν τὸ παραδέχομαι· εἶναι ἓνα αἰσθημα ἀντεκδίκησης γιὰ τοὺς ἀδερφοὺς μας πού σήμερὰ πιέζονται καὶ ἀδικιοῦνται· οἱ Σμυρναῖοι καὶ οἱ Πολίτες δὲν μπορούσαν νὰ κάνουν ἓνα τέτοιο πρᾶμα γιὰτὶ ὑπάρχουν ἐκεῖ κι' Ὀθριοὶ καὶ Τούρκοι βαρκάρηδες, ἐνῶ ἰδῶ τόγουν μονοπώλιο οἱ Ρωμιοί. Μὰ θά μοῦ πῆς, ἂν θά τὸ πάρουμε γιὰ πόλεμο τὸ φέρισμα αὐτό, καὶ ἂν παραβάσουμε τὴ ζημιὰ πού παθαίνουν οἱ Ἕλληνες στὴ Ρουμανία μὲ τὴν ἔξωση, μὲ τὴ ζημιὰ πού θά ὑποστῇ τὸ Ρουμανικὸ βαπόρι ἂν ἀναγκαστῇ νὰ διακόψῃ τὴ γραμμὴ του αὐτὴ, εἶναι σὰ νὰ σὲ πολεμοῦν μὲ μυδραλιοβόλα καὶ σὺ νὰ παίρνεις μὲ τὸ χέρι σου πέτρες καὶ νὰ τοὺς πετᾷς.. Ἀδιάφορο· ἡ ζημιὰ αὐτὴ ἔτσι κι' ἄλλως ἔγινε καὶ θά ἐξακολουθήσῃ μὴπως ἓνα ὁλόκληρο χρόνο δὲν ἀφήσαμε τὴ καμαρωμένη μας τὴ Διπλωματία νὰ λύσῃ τὸ ζήτημα μὲ μεσολαβήσεις Σίνων ἢ ὅπως ὅπως; τοῦ κάκου. Αἱ λοιπὸν, ἓνα χέρι πού σου σφίγγει τὸ λαιμὸ, κ' ἔτσι ἢ ἄλλως, τὲ πνίγει καὶ νὰ τὸ τσουγκρανίσῃς μονάχα, ἂν δὲ μπόρῃς ἄλλο νὰ κάμεις, κάτι τι εἶναι.

Προχτὲς παλὶ πέρασε γυρίζοντας ἀπ' τὴ Σμύρνη· ἡ ἴδια ὑποδοχὴ τοῦ ἔγινε καὶ πιστεύουν πὼς θά ἐξακολουθήσῃ καὶ ἂν οἱ ἐμπόροι πᾶψουν νὰ φορτώνουν σ' αὐτό, ὅπως σκέφτονται, κ' οἱ ἐπιβάτες νὰ ταξιδεύουν, ἔχει δὲν ἔχει θά ἀναγκαστῇ νὰ κόψῃ πόστα ἀπ' τὸ λιμένα μας. Καὶ νὰ μὴ τσουγκρανιὰ στὸ χέρι πού μᾶς πνίγει ἀπὸ τοὺς μικροὺς. Αὐτὰ κάνουμε ἐμεῖς οἱ μικροὶ οἱ τιποτένιοι, μὰ οἱ Μεγάλοι σας αὐτοῦ τί κάνουν; ἀφοῦ βλέπουν πὼς τὸ δυστυχισμένο μας τὸ ἔθνος εἶναι ἀνίσχυρο νὰ ἐγδικηθῇ ὡς Κράτος καὶ ἡ Διπλωματία τίποτε δὲν κατορθώνει, πού εἶναι ἡ Ἀτομικὴ πρωτοβουλία καὶ ἱκανότη στὴν ἀντεγδίκηση;

Εἶναι τόσες καὶ τόσες ἑκατοστὲς βαπόρια νηολογημένα Σύρα καὶ Περαιὰ καὶ χώρα ἄλλα πού ἔχουν Ἑλληνικὴ σημαία, καὶ ὅμως κανένα δὲν ἔχουμε τῆς προκοπῆς νὰ βαστάξῃ ψηλά τὴ Σημαία μας δείχνοντας ἄκρα καθαριότητα, τάξη, ταχύτητα· δὲν εἶναι τὸ μόνο εὐκολο οἱ ἑκατοστὲς αὐτὲς νὰ περιοριστοῦν σὲ 4 μόνο καλύτερα μορφώτερα καὶ γληγορώτερα ἀπ' τὰ Ρουμανικὰ τὰ ὁποῖα νὰ κάνουν τὴ γραμμὴ τῶν Αἰγυπτιακῶν; (ἀφ' ἡν τὰ ὑπερωκεάνια)· εἶναι τὸ μόνο εὐκολο ὅταν μονοιάσουν οἱ διάφοροι ἐπιχειρηματίες μαζὺ μὲ τόσους καὶ τόσους ἑκατομμυριοῦχος στὴν Αἴγυπτο κι' ἄλλου· ἐπὶ τέλους καὶ ἡ Κυβέρνηση μπορούσε νὰ ἔδινε μὴ μικρὴ ἐπιχορήγηση (ἐξοικονομῶντας τιν ἀπ' τὰ ἔξοδα μεταθέσεων τῶν ὑπαλλήλων) ὅπως κανεὶ καὶ ἡ Ρουμανικὴ, ἀφοῦ δὲ ἔχουμε τὴν ἀξίωση πὼς εἴμαστε τὸ κατ' ἐξοχὴν ναυτικὸν κράτος καὶ ἀφοῦ τὰ πολεμικά μας δὲν μποροῦν νὰ τὸ δείξουν, τοῦλάχιστο νὰ τὸ κάμουν τὰ ἐμπορικά; ἀλλὰ πού Θεὸς φυλάξει! Ὁ Ρωμιὸς

νὰ συνεννοηθῇ μὲ τὸν ὁμοῖό του; ἂν τότε θά σκάσῃ ὁ Διάολος ὕστερα; Καὶ μαζεύονται στὴ γραμμὴ καμιά εἰκοσιὰ Πρακτορεῖα στὴν Περαιὰ καὶ δὲς τοὺς συναγωνισμὸ μιάμιση δραμὴ ἀπὸ τὸ Βόλο ὡς στὴ Χαλκίδα κι' ἀπ' τὴν Χαλκίδα ὡς τὸν Περαιὰ. Πρέπει νὰν τὸ μελετήσουν καλὰ καλὰ αὐτὸ οἱ πατριῶτες τὰς οἱ ὁμογενεῖς καὶ νὰ σκεφτοῦν ἀκόμα, πὼς μὴ Βιβλιοθήκη καὶ μὴ Ἀκαδημία τὴ θαμᾶζει κανεὶς ὅσο εἶναι μπροστὰ τοὺς, κι' ἄμα φύγει φύγει, πᾶει κ' ἡ ἐντύπωση· ἐνῶ ἓνα Ἑλληνικὸ ἐμπορικὸ ναυτικὸ τέλειο καὶ ταχτικὸ μπορεῖ νὰ τιμῇ καὶ τὸ Ἑλληνικὸ ὄνομα καὶ τὸ ἔθνος καὶ τὸ σεβασμὸ νὰ ἐπιβάλῃ γιὰ τὴ σημαία μας· ἂς μὴ λησμονοῦν δὲ πὼς καὶ τὰ Αἰγυπτιακὰ βαπόρια εἶναι καμαρωμένα μὲ μετοχές ἀπὸ Λόρδους.

Δὲν ἔχω τὴν ἀπαίτηση μὲ τὰ σημερινὰ νὰ γιόμισῃς τίς πολυτίμες στῆλες σου, θέλω ὅμως, ὅπως τὸ κάνετε κάθε μέρα, νὰ φωνάζετε πολὺ γιὰ τὴν Ἀλήθεια τούτη, ἂν τὴν παραδέχεσαι γιὰ τέτοια, καὶ σοῦ εὐχομαι· ἡ φωνή σου νὰ μὴ μείνῃ «φωνὴ βοῶντος στὴν ἔρημο».

Μιτυλήνη, Θεριστοῦ τοῦ 1906.

Ὁ φίλος σου
ΙΕΡΕΜΙΑΣ

ΖΗΤΕΙΤΑΙ Ο ΔΡΑΣΤΗΣ

Ἀγαπητέ μου «Νουμά».

Περνώντας προχτὲς μὲ τὸ τράμ ἀπὸ τὴν ὁδὸ Ἀγγέσμου (μὲ τὸ συμπάθειο!), εἶδα στὸν τοῖχο κάπιον σπιτιοῦ, δεξιὰ καθὼς ἀνεβαίνουμε, γραμμένες μὲ κάρβουνο τίς ἀκόλουθες λέξεις·

«Ὁ Κουτουλάκης ἀδίκως ἐνίκηθη».

—Μπρέ! συλλογίστηκα. Νά πού οἱ ξένοι μᾶς βάλανε κ' ἰδῶ τὴν τρικλοποδιὰ. Κάπιο λάκκο θάχει ἡ φάβα γιὰ νὰ νικηθῇ ἀδίκως στὸ Μαραθῶνιο ὁ Κουτουλάκης μας ἀπὸ τὸ Σέριγκ.

Μὰ πὼς τάχα νὰ δικαιολογῆται αὐτὸ τὸ ἀδίκως; Σπάζω τὸ κεφάλι μου καὶ δὲν μπορῶ νὰν τὸ βρῶ. Θὰν τὸ ξέρι ᾄδῃς δίχως ἄλλο κείνος πού τόγραψε, καὶ γι' αὐτὸ θά τὸν παρακαλοῦσα μέσο τοῦ «Νουμά» νὰ μᾶς πῇ τοὺς σοβαροὺς αὐτοὺς λόγους, γιὰ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν ψυχὴ μας ἡ βαριά πέτρα πού τὴν πλκκῶνει ἀφόντας παθαμε στὸ Στάδιο τὸ φοβερὸ σωτηριο, τὸ λένε ἄλλοι) αὐτὸ μάσκαραλῆκι νὰ χάσουμε τὸ Μαραθῶνιο.

Ἄν εἶναι, ὅπως καὶ θῆναι, πατριώτης ἀληθινὸς ὁ δράστης τοῦ ἀδίκως, ἂς μὴ χάσει οὔτε στιγμή νὰ μᾶς πῇ τίς μυστηριώδικες αὐτὲς λέξεις.

Με τὸ συμπάθειο
ΑΔΙΚΟΝΙΚΗΜΕΝΟΣ

ΦΟΝΟΠΑΖΑΡΟ ΒΛΟΜΑΔΙΑΤΙΚΟ

Ἀπὸ Πέμτη σὲ Πέμτη

Ὑπουργὸς Ἑσωτερικῶν ὁ Ν. Καλογερόπουλος

Στοιχωμοί. Ἐπαρχίαι 7. Περαιὰς 1.
Λαθωμοί. Ἀθῆνα 5, Περαιὰς 8 (οἱ δύο ἀπὸ τὸ Τράμ στὸ Φάληρο κ' ἓνας ἀπὸ κάρρο, Ἐπαρχίαι 7.
Κλεισιές. Ἀθῆνα 2, Περαιὰς 3, Ἐπαρχίαι 1.
Ἀπαγωγές. Ἐπαρχίαι 4.

Ο ΦΟΝΟΓΡΑΦΟΣ

Ο ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

—Τόνομα τοῦ γαμπροῦ τοῦ Ψυχάρη, πού τυπώθηκε λαθεμένο στὸ περασμένο φύλλο, εἶναι Gabriel Revault d'Allonnes, professeur agrégé de Philosophie à l'Ecole Alsacienne Chef-adjoint du Laboratoire de Psychologie de la Faculté de Médecine a Ste Anne.

—Τὴν ἄλλο φύλλο τοῦ «Νουμά» θά βγῇ ὕστερ' ἀπὸ δεκαπέντε μέρες, γιὰτὶ ἀποφασίσαμε νὰ βγάλουμε τὸ φύλλο κάθε δεκαπέντε μέρες τὸν Ἀλωνάρη, ἴσως καὶ τὸ Θεριστῆ.

—Οἱ ἀναγνώστες θά μᾶς συχωρέσουν αὐτὴ τὴν ξεκουραστικὴ διακοπὴ, ἀφοῦ ἔτσι κάνουν τὸ καλοκαίρι ὅλα τὰ βδομαδιατικά φύλλα καὶ περιοδικὰ, πού δὲν εἶναι ὑποχρεωμένα, σὰν τίς φημερίδες, νὰ παρακολουθοῦνε τὰ ζητήματα τῆς ἡμέρας.

—Ὁ κ. Γιάννης Παντελίδης Παπᾶς, ἔμπορος στὸ Γαλατῆ, εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ δεχτεῖ ν' ἀντιπροσωπεύει τὸ «Νουμά» στὴν Πόλη.

—Παρακαλοῦμε λοιπὸν τοὺς συντρομητάδες μας νὰ πλερώνουν ἴσια σ' αὐτὸν τὴν συντρομῇ τους, ἀκόμα καὶ δίχως νὰ παίρνουν ἀπόδειξη τοῦ γραφείου μας, ἀφοῦ δηλώνουμε δῶ πὼς ἀναγνωρίζουμε κάθε πράξη τοῦ πού ἐνδιαφέρει τὸ «Νουμά».

—Ὁ Βουτιερίδης μετάρρσσε τὲ δεκαπεντασύλλαβους στίχους ἐν μόνόπραχτο δραματικῇ τοῦ Κοπέ, τὸ «Βιολιτῆ τῆς Κρεμῶνας», καὶ τὸδωσε στὴ «Νέα Σαγηνή». Γιὰ τὸ ἴδιο θέατρο μεταφράζει τώρα ὁ Βουτιερίδης καὶ τὸ «Συρανὸν ντὲ Μπερζέρὰκ» τοῦ Ροστάν πού θά παιχτεῖ τὸν Τρυγητῆ.

—Σὲ κάπια φημερίδα γράφτηκε τίς προάλλες πὼς δὲν πρέπει νὰ ἱσορρεῖται τὸ ζυλο ἀπὸ τὸ σχολεῖο, σώνει νὰ γίνεται ἐπιστημονικὸ (!) καὶ σὲ ἑρισμένες ὥρες.

—Ἡ ἴδια φημερίδα προτείνει νὰ δύνουνται κ' οἱ δασκάλοι ὅταν κάνουν ἄταχτα—καὶ σ' αὐτὸ συμφωνοῦμε καθο' λοκληρίαν.

—Νὰ δυνόντουσαν οἱ δασκάλοι μάλιστα δὲ διδάσκουν ἀνόητα, θά εἶταν ἐθνικὴ δουλιὰ καὶ... θά ὑψώναμε καὶ μετὶ τῆς φωνῆς μας.

—Κάπιο φίλος ἀπὸ τὴν Τουρκίαν μᾶς ρωτᾷ: τί θά πῇ ἡ φράση «θὰ σὲ κάνω ἀνάγνωσμα» καὶ πότε πρωτοεπώθηκε.

—Ἀντὶ νὰ ρωτήσῃς ὁ φίλος ἐμᾶς, ἔπρεπε νὰ ρωτήσῃ μερικὲς Ἀθηναϊκὲς φημερίδες πού τώρα κ' ἓνα δυὸ χρόνια συνηθίζουν νὰ φουσκώνουν μὴ εἰδηση τιποτένια, καμιά φορὰ καὶ νὰν τὴ δημιουργοῦνε αὐτὴ τὴν εἰδηση, καὶ νὰν τὴν κάνουν ἀνάγνωσμα πού νὰ βαστάει μὴ δυὸ βδομάδες, τίς περτότερες φορὲς καὶ μῆνα.

—Θὰ σὲ κάνω ἀνάγνωσμα λοιπὸν πᾶσι νὰ πῇ θὲ πᾶρω ἓνα περιστατικὸ τῆς ζωῆς σου, θὰ τὸ παραφουσκώσω μὲ ψέματα καὶ θὰ τὸ προσφέρω στοὺς ἀναγνώστες μου γι' ἀληθινὸ γεγονός.

—Ὁ κ. Φωκίων Πανᾶς, ἄμα σ' ἔχει φούρκα, δὲ σὲ κάνω ἀνάγνωσμα θὰ σὲ κίνει ποίημα κ' εἶναι μεγαλύτερη συφορά αὐτῇ.

—Ὁ κ. Ἀγαθοῦλης στέλνει—μέσο τοῦ Νουμά γιὰ νὰ φτάει γληγορώτερα—στὸν κ. Ζουφρέ (Μιλάνο) τ' ἀκόλουθο τηλεγράφημα·

Σοῦ στέλνω τηλεγράφημα. σπиртόξε μου Ζουφρέ, Γιατ' εἶσαι πατριώτης μου καὶ γιὰτὶ σ' ἔχω φίλο, Ἀπ' τὴ φλωρέντζα μὴν περνᾷς, μεταφραστῇ τρανέ, Εἶναι τοῦ Δάντη συγγενεὶς ὅπου βαροῦνε ζυλο.

Ο ΙΔΙΟΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΔΙΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ

ΥΦΗΓΗ ΤΗΣ ΕΝ ΤΩ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΩ

Ὁδὸς Ἀκαδημίας ἀριθ. 82.